

[Bakholt]

Den ændring af bilafgifterne, der her er foreslået, vil uden tvivl betyde, at bilbranchens øjeblikkelige vanskeligheder vil blive noget formindsket. Det er velkendt, at der er flere virksomheder inden for automobilbranchen, der i øjeblikket har meget store økonomiske vanskeligheder. Mange af disse virksomheder er på den økonomiske afgrundsrand, og det er vel i det lys, man skal se den ret så optimistiske udtalelse, der i weekenden blev fremsat af direktøren for Danmarks Automobilhandler Forening, direktør Nede-gaard, om, at denne nedsættelse kunne betyde, at beskæftigelsen inden for denne branche kunne øges med 5.000–6.000 mand. Jeg synes, at udtalelsen er optimistisk, men den er værd at hæfte sig ved i den forbindelse.

Der har allerede fra flere partiers side været givet udtryk for, at afgiftsforhøjelser ikke lige netop er det, vi har brug for i øjeblikket og i den nuværende situation. Skal man tro oppositionen, er der aldrig brug for afgifter »i den nuværende situation«. Der er vel ingen, der er særlig begejstret ved at skulle gennemføre afgiftsforhøjelser, det er ikke særlig populært, og det bliver det heller aldrig, men regeringen og socialdemokratiet kan ikke se bort fra den kendsgerning, at underskuddet på statens budget vokser stærkt i disse år, og at underskuddet på vores betalingsbalance også er af en ikke ubetydelig størrelse.

Den pakke, der er til behandling her, er i overensstemmelse med majforliget, og den kan derfor ikke komme overraskende for nogen. Selv om forhøjelserne af de forskellige afgifter, der her foreslås, beløber sig til knap 2 mia kr., når den fulde virkning er indtrådt, er der alligevel tale om en meget lille forhøjelse målt i forhold til det samlede private forbrug. Der er tale om ½ pct. af det samlede privatforbrug. Hvis vi havde valgt ikke at foretage denne justering nu, ville konsekvensen være den, at vi på et senere tidspunkt ville komme i en situation, hvor det var nødvendigt at foretage nogle drastiske forhøjelser – forhøjelser, der er betydelig større end dem, der er tale om nu.

På den baggrund mener vi, at det vil være rigtig at gennemføre de foreslåede forhøjelser. Det er hensigtsmæssigt, at vi nu foretager den opjustering, der her er tale om. Det er kun en justering, det er hverken mere eller

mindre, og jeg skal give den socialdemokratiske gruppes tilslutning til disse lovforslag.

Ellemann-Jensen (V):

Hvad var det egentlig, vi burde have snakket om her i dag, hvis meningen med de kommende dages arbejde var, at vi skulle have rettet op på økonomien? Ja, så skulle vi have snakket om besparelser i den offentlige sektor, vi skulle have snakket om en positiv tilrettelæggelse af skatte- og afgiftspolitikken, så vi kunne fremme produktion og beskæftigelse. Men hvad er det i stedet for, vi kommer til at snakke om? Ja, det er jo meget skuffende, det er en temmelig fantasifuld afgiftsbuket.

Det hovedspørgsmål, vi må stille regeringen, er: hvad i alverden skal vi med en stribe afgiftsforhøjelser, som ikke giver en følelig forbedring af statsfinanserne, men som kaster mange, mange mennesker ud i arbejdsløshed? For sådan bliver den samlede virkning af den stribe forslag, regeringen her har lagt frem for folketinget.

Regeringen hævder, at de mange forskellige afgiftsforhøjelser til næste år skal give staten en ekstra indtægt på 1,4 mia kr., og det var et tal, som hr. Bakholt gentog her lige før. Men det passer jo ikke. For det første ligger der en lang række meget usikre skøn. Der er tale om helt nye afgiftsområder, videobånd f.eks. Man aner ikke, hvad det er, man vil afgiftsbelægge dér. Man understreger også selv, når det drejer sig om buscharter, at det tal på 100 mill. kr., man taler om dér, er meget usikkert og sikkert bliver meget mindre. Men det helt væsentlige er, at de beregninger, man har foretaget over, hvor mange penge man får ind, forudsætter – det står der oven i købet i de forskellige lovforslags bemærkninger – at salget af de beskattede varer ikke vil gå ned. Det ved vi jo ikke kommer til at holde stik. Der kommer altså ikke 1,4 mia kr. mere i kassen til næste år. Der kommer måske snarere det halve, for nu at være meget elskværdig over for skatteministeren.

I den anden ende kommer øgede udgifter til dagpenge til de formentlig 5.000–6.000 mennesker, som må forventes at blive ledige i afgiftsforhøjelsernes kølvand. Denne udgift vil altså opsluge den merindtægt, som man kan regne med at få ud af afgiftsforhøjelserne, og så er man lige vidt, hvad statskassen